

børnefamilier, og at man tager særlige hensyn til befolkninger, der bor i udkantområderne, for det ser jo en anelse bedre ud i Nuuk end i udkantområderne etc. etc.

Jeg synes, det her udgangspunkt, som de har, måske kunne være et meget godt grundlag for, hvordan vi kommer videre med vores dialog og med dialogen med Grønland om det her. Jeg vil godt understrege, at vi ikke er tilhængere af økonomiske sanktioner, men vi er tilhængere af, at vi måske kunne få en handlingsplan – en handlingsplan med et tidsperspektiv.

Kl. 11:50

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Tak til ordføreren. Vi går videre i ordførerrækken. Den næste ordfører er Enhedslistens ordfører, og det er fru Line Barfod.

Kl. 11:51

(Ordfører)

Line Barfod (EL):

Det er skræmmende at høre om børn, der går sultne i seng, det er jeg fuldstændig enig i. Det er noget, som man som politiker bør reagere på og straks gøre noget ved, uanset hvor man hører om det henne. Jeg mener, at der er al mulig grund til at diskutere de grønlandske børns forhold. Jeg synes, at det er rigtig vigtigt at tage det op mange steder i internationale sammenhænge og diskutere, hvad man kan gøre, når vi er sammen med grønlandske politikere – ligesom jeg håber, at politikere fra Grønland, fra Færøerne og fra andre lande vil diskutere med danske politikere, hvad vi gør, når vi hører om børn, der går sultne i seng i Danmark.

Jeg har spurgt den nye danske socialminister, hvad hun vil gøre i forhold til de danske børn, der har henvendt sig til os og fortalt, at de går sultne i seng, og har fået at vide, at økonomisk vil man ikke gøre noget. Man kan håbe på, at deres mor en dag bliver rask, så hun bliver i stand til at arbejde og få en højere indkomst. Det synes jeg ikke er svar nok i Danmark, og jeg synes heller ikke, at det er svar nok i Grønland.

Så er spørgsmålet: Hvad er det så, vi kan gøre? Det flertal, vi har i Folketinget i øjeblikket, har jo en opfattelse af, at den bedste måde at forandre tingene på, er ved at have nogle stærke mænd, der kan gå ud og sige, at sådan gør vi, og som kan gennemtvinge og kan straffe, og at det er den måde, man får den verden på, som man gerne vil have. Jeg tror ikke på, at det er løsningen hverken på den korte bane eller på den lange bane, og jeg mener, at vi har set resultaterne af den fejlslagne politik både ude i verden og i

Danmark, og jeg mener, at det ville være forkert at sige, at det er det, der skal gøres over for Grønland. Tværtimod tror jeg på, at hvis vi virkelig ønsker at gøre noget i forhold til de børn, der er udsat, handler det om, at vi skal gøre de mennesker, der er tæt på, ansvarlige. Vi skal støtte dem i og styrke dem i og kræve af dem, at de skal påtage sig det ansvar, og at de skal gøre noget.

IA og andre grønlandske politikere har masser af gange stillet forslag om, at der skal gøres noget ved den store ulighed i Grønland – der, så vidt jeg husker, er større end uligheden i USA, og som der i den grad er brug for at gøre noget ved – og har gentagne gange foreslået, at man skulle gå væk fra den flade beskatning, man har i Grønland og gå over til en progressiv beskatning. Det er noget af det, der skal til, hvis man skal gøre noget ved uligheden. I Danmark gør vi det stik modsatte. Her belaster man i den grad mere og mere de fattige og tager fra de fattige og giver til de rige. Jeg tror på, at det er det modsatte, man skal gøre, og jeg tror på, at det er det modsatte, der skal til i Grønland også. Jeg tror også, at der skal sættes massivt ind i forhold til uddannelse og i forhold til at gøre noget ved de opfattelser, der er af de problemer, der er.

Jeg tror, at det bliver rigtig positivt med det, man går i gang med i retsreformen, hvor man i Grønland har taget ideen om opbyggelig ret, konfliktmægling, til sig. Det går meget langsomt i Danmark, fordi Dansk Folkeparti i den grad har modsat sig, at man skal se på konfliktråd og konfliktmægling, og det er derfor, at vi først får det nu. Jeg håber, at man i Grønland for alvor vil bruge det og ansvarliggøre dem, der er med, og kredsen omkring dem, der er blevet udsat for overgreb, og at man siger, at alle skal være med til at diskutere, hvad man kan gøre, for at det ikke sker igen, og hvad man kan gøre for at hjælpe dem, der har været udsat for overgreb, så de ikke selv begynder at begå overgreb mod andre, som vi ofte ser det sker både i Grønland, i Danmark og i mange andre lande.

Jeg tror som sagt på, at det er ved hjælp af en kritisk dialog, man kommer videre. Jeg tror på, at det havde stor betydning på Færøerne, da vi havde en kritisk dialog bl.a. i Nordisk Råd om stillingen for homoseksuelle, og at det var stærkt medvirkende til, at man ændrede på forholdene på Færøerne. Jeg tror på, at det virker, hvis vi gang på gang stiller de grønlandske politikere til ansvar. I stedet for, at de kan fralægge sig ansvaret og sige, at det er den danske regering, der